

[Lasse Budtz]

ningerne. Men vi skal ikke starte en ny hjælp i lande, der har regimer, som er af direkte voldelig eller umenneskelig karakter, for det ville ligge den danske natur fjernt og næppe have nogen opbakning i den danske vælgerbefolkning, og derfor skal vi selvfølgelig ikke provokere. I øvrigt ville det også være moralsk forkert efter min bedste overbevisning.

Hr. Honoré snakkede om, hvorfor den danske u-landsbistand ikke i højere grad kan, om jeg så må sige, komme til udtryk via de internationale organisationer gennem ordrer. Jeg vil da gerne gøre opmærksom på, at det er et problem, som regeringen og socialdemokratiet i højeste grad erkender, og netop derfor har minister Lise Østergaard også rettet nogle meget indtrængende henstillinger til de forskellige organisationer. Der er også rimelig grund til at tro, at vi hen ad vejen får en større andel af de ordrer, som kanaliseres ad denne vej, så at det står i forhold til dansk udviklingshjælp. Men jeg må også sige, at det er langt fra altid, at industrien er i stand til at udnytte de muligheder, der ligger dér.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Debatten er jo et udmærket eksempel på, hvordan man kan føre u-landsdiskussioner på to forskellige måder. Enten kan man som hr. Bolvig, fru Bodil Boserup og en række andre medlemmer af tinget nøjes med de virkelig store armbevægelser og en voldsom kritik, et voldsomt udfald mod det folketingsparti, der formaster sig til at ville drøfte detaljer i vores u-landsbistand her i folketingsalen. Eller også kan man – som forslagsstillerne og for så vidt også udenrigsministeren i sit svar har forsøgt det – gå ind i en drøftelse af enkeltheder. At en sådan drøftelse kan være nyttig, fremfor at man bare én gang om året stemmer ja eller nej til finanslovsforslaget og så i øvrigt lader Danida om resten, synes jeg skal belyses med bare et enkelt eksempel.

Danmark har i en årrække ydet støtte til et værkstedscenter i Bangalore i Indien. Det er et projekt, som er meget udførligt omtalt i statsrevisorernes beretning til folketinget her for få måneder siden, fordi der var en stribe problemer forbundet med dette projekt. Der manglede effektivitet, der manglede rentabilitet, der var en helt uacceptabel kassations-

procent på de emner, der blev fremstillet, målsætningen blev ikke opfyldt, fordi det viste sig, at produktionen gik fortrinsvis til storindustrien, og den skulle efter målsætningen være gået til småindustrien. Det viste sig også, at af de 36 værktøjsmagere, man med møjle og besvær havde fået uddannet, var langt de fleste søgt til udlandet, altså ud af Indien, eller til storindustrien fremfor at virke ude i småindustrien, som ideen i hele projektet var. Derom spurgte statsrevisor Christophersen og en række andre statsrevisorer udenrigsministeriet. Jeg ved ikke, om udenrigsminister Christophersen har været med til at formulere svaret til statsrevisorerne endnu. Men det, der så sker, er, at aktstykket dukker op her i denne måned uden ét ord om alle disse problemer, der har ligget i projektet. Nu er alle problemerne pludselig væk som dug for solen. Nu er det bare en ansøgning om nogle millioner kroner til fortsættelse af den danske bistand, og det omtales i meget rosenrøde og positive vendinger i aktstykket. Ikke ét ord om alle de problemer, man har været ude i. Det må være rimeligt, at folketinget i denne sag og i en række andre sager prøver at gå i dybden med tingene, når Danida altså ikke ønsker at give finansudvalget den orientering, som havde været på sin plads i selve aktstykket.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg tror, at hverken hr. Jørgen Junior eller jeg selv kan have noget imod at blive inddraget i debatten på den måde, at man drager visse paralleller mellem os. Det tror jeg vi begge to godt kan være tjent med. Jeg tror bare, det i dette tilfælde skete på et forkert grundlag. Det viste det, som hr. Lasse Budtz senere sagde.

Jeg er ikke begyndt at diskutere den folkelige opbakning, for da jeg holder mig til grundloven, interesserer den mig ikke. Jeg har pligt til her i tinget at stemme for, hvad jeg synes er rigtigt, enten der er folkelig opbakning eller ej. Det må jeg så tage ansvaret for ved et valg, men den folkelige opbakning kan ikke interessere mig. Det, jeg sagde, var, at kritikken ville være mindre, hvis man rettede sig efter nogle af de ting, som her fra fremskridtspartiets side og også fra vores side er ført frem.